

opusdei.org

Carta do Prelado (xaneiro 2013)

Xesucristo é Deus e home verdadeiro. Este é o tema da carta do Prelado no mes de xaneiro, que trata da encarnación do Fillo de Deus nas entrañas virxinais de María Santísima, por obra do Espírito Santo.

24-01-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Ao longo das santas festas do Nadal, achegámonos moitas veces á gruta de Belén para contemplar a Xesús en brazos da súa Nai. Habemos ir para adorarlle, movidos tamén polo desexo de representar dalgún modo á humanidade enteira. E hoxe, ao comezar o novo ano, lemos con emoción na segunda lectura da Misa unhas palabras de san Pablo: *ao chegar a plenitude dos tempos, enviou Deus ao seu Fillo, nacido de muller, nado baixo a Lei, para redimir aos que estaban baixo a Lei, a fin de que recibísemos a adopción de fillos* [1] .

Nas nosas almas crece o afán de comunicar a todo o mundo esta *boa nova* , como repetía, con novidade!, o noso Pai, ao chegar estas festas do nacemento do Señor. ***Quereriamos que lle tratasen moi ben en todos os recunchos, que lle recibisen con agarimo no mundo enteiro. E procuraríamos cubrir o silencio indiferente dos que non lle***

*coñecen ou non lle aman,
entoando panxoliñas, esas
cancións populares que cantan
pequenos e grandes en todos os
países de vella tradición cristiá.
Fixástesvos que sempre falan de ir
ver, a contemplar, ao Neno Deus?
Como os pastores, aquela noite
venturosa: viñeron a fume de
carozo, e acharon a María e a José
e ao Neno reclinado no pesebre (Lc 2, 16) [2] .*

Cheos de asombro, contemplamos
nos días pasados esta gran
manifestación da benevolencia
divina. Non cesemos de
asombrarnos! *É preciso mirar ao
Neno, Amor noso, no berce. Temos
que miralo sabendo que estamos
diante dun misterio. Necesitamos
aceptar o misterio pola fe e, tamén
pola fe, profundar no seu contido*
[3] . Por iso, ademais de imitar aos
pastores que acudiron con
prontitude á gruta, podemos fixarnos

no exemplo dos Magos, a quen lembraremos na próxima solemnidade da Epifanía. Grazas á súa fe humilde, aqueles homes superaron as dificultades que atoparon na súa prolongada viaxe. Deus iluminou os seus corazóns para que, na luz dunha estrela, descubrisen o anuncio do nacemento do Mesías. Foron dóciles, e esa dispoñibilidade conduciulles até Belén. Alí, entrando no lugar onde se aloxaba a Sacra Familia, *viron ao Neno con María, a súa Nai, e prostrándose adoráronlle; logo, abriron os seus cofres e ofrecéronlle presentes: ouro, incenso e mirra* [4] .

Sexamos tamén nós dóciles ás mocións da graza, que nos chega por medio dos sacramentos; tamén na oración persoal, ao meditar as escenas do evanxeo, e ao aceptar de bo grado os consellos da dirección espiritual, tratando de polos en práctica. Resulta totalmente lóxica a

exhortación de santo Tomás de Aquino: «Debido á debilidade da mente humana, e do mesmo xeito que necesita ser conducida ao coñecemento das cousas divinas, así require tamén ser conducida ao amor como da man, por medio dalgunhas cousas sensibles que nos resultan facilmente coñecidas. E entre estas, a principal é a Humanidade de Xesucristo, segundo o que dicimos no Prefacio de Nadal: "Para que coñecendo a Deus visiblemente, sexamos por El arrebatados ao amor das cousas invisibles"» [5] .

O Credo da Misa expón con suma sinxeleza o misterio da Encarnación redentora, ao confesar que o Fillo de Deus , *por nós, os homes, e pola nosa salvación baixou do ceo, e por obra do Espírito Santo encarnouse de María, a Virxe, e fíxose home* [6] . Nestas poucas palabras, que pronunciamos ou cantamos acompañadas dunha

inclinación profunda, nárrase o acontecemento central da historia, que nos abriu as portas do Ceo. Nese texto, como nunha filigrana, escóitase o eco do tres narracións da Encarnación que nos transmiten os evanxeos. San Mateo, ao relatar a anunciación do misterio a san José, pon en boca do anxo os mesmos termos referentes ao Fillo da Virxe María: *poraslle por nome Xesús, porque El salvará ao seu pobo dos seus pecados* [7] . A encarnación e o nacemento de Xesús manifestan a infinita bondade divina: como non podíamos volver a Deus por nosas propias forzas, a causa do pecado -o orixinal e os persoais-, El saíu ao noso encontro: *tanto amou Deus ao mundo que lle entregou ao seu Fillo Unigénito, para que todo o que cre nel non pereza, senón que teña vida eterna* [8] . Lémbrovos aquela consideración do noso Pai, coa que nos urxía a vivir unha fe actual, profunda: ***termínase perdendo a fe,***

se non quedamos pasmados ante os misterios de Deus [9] . Coidamos con delicadeza o trato con Xesús? Agradecemos esa omnipotencia do Señor que reclama a nosa submisión, como proba de amor?

Verbum caro factum est [10] . O Verbo de Deus non só se achegou para falarnos, como antes no Antigo Testamento, senón que se fixo un de nós, descendente de Adán e Eva, ao tomar carne e sangue da Virxe María; igual en todo a nós excepto no pecado [11] . Quixo vir ao mundo para ensinarnos ***que poden ser divinos todos os camiños da terra, todos os estados, todas as profesións, todas as tarefas honestas [12]*** , e ínstanos a que os percorramos santamente, con perfección sobrenatural e humana. Que infinita e marabillosamente achégallenos o *Deus connosco* !

San Lucas, ao narrar a anunciación á nosa Señora, recolle a conversación do Arcanxo Gabriel con María, explicándolle o designio de Deus: *o Espírito Santo descenderá sobre ti, e o poder do Altísimo cubrirache coa súa sombra; por iso, o que nacerá Santo será chamado Fillo de Deus* [13] . En Santa María converxe a mirada amorosa do tres Acodes divinas, que a elixiron desde a eternidade para ser a auténtica arca da alianza, o refuxio dos pecadores, porque no seu seo purísimo ía tomar carne humana o Fillo de Deus. A súa resposta inmediata e decidido - *fiat mihi secúndum verbum tuum* [14] , fágase en min segundo a túa palabra- abriu paso a este gran e consolador misterio. Cada día, ao recitar o Ángelus, conmemoramos ese momento singular da historia da salvación. Con que devoción xorde o noso rezo? Damos grazas á nosa Señora desde o fondo da alma, pola súa entrega total ao cumprimento do

designio divino? Saboreemos máis e máis a consideración de san Xosemaría: ***oh Nai, Nai!: con esa palabra túa -"fiat"- fixéchesnos irmáns de Deus e herdeiros da súa gloria. -Bendita sexas! [15] .***

Todas estas razóns, e moitas máis que cabería enumerar, pódense resumir nunha soa: «O Verbo encarnouse *para facernos "partícipes da natureza divina "* (2 Pe 1, 4):

"Porque tal é a razón pola que o Verbo se fixo home, e o Fillo de Deus, Fillo do home: para que o home, ao entrar en comunión co Verbo, e recibir así a filiación divina, convertésese en fillo de Deus"» [16] .

Xesucristo é realmente a Segunda Persoa da Santísima Trindade: o Fillo do eterno Pai que asumiu verdadeiramente a nosa natureza humana, sen deixar de ser Deus. Xesús non é un ser en parte divino e en parte humano, como unha

mestura imposible da divindade e a humanidade. É *perféctus Deus*, *perféctus homo*, como proclamamos no *Quicúmque* ou Símbolo Atanasiano. Esforcémonos por penetrarnos a fondo nesta verdade; pidamos ao Paráclito que nos ilumine para captala con máis fondura, converténdoa en vida da nosa vida, e para comunicala con santo entusiasmo aos demais. Non esquezamos que habemos de manifestar en todo momento, en calquera circunstancia, o orgullo santo de ser irmáns de Xesús, fillos de Deus Pai en Cristo.

Considerémolo unha vez máis: «A fe verdadeira consiste en que creamos e confesemos que O noso Señor Xesucristo, Fillo de Deus, é Deus e home. É Deus, procreado da mesma sustancia do Pai antes do tempo; e home, procreado da sustancia da súa Nai Santísima no tempo. Perfecto Deus e perfecto home: que subsiste

con alma racional e carne humana. É igual ao Pai segundo a divindade; menor que o Pai segundo a humanidade. E, aínda que é Deus e home, non son dous Cristos, senón un só Cristo. Un, non por conversión da divindade en corpo, senón por asunción da humanidade en Deus. Un absolutamente, non por confusión de sustancia, senón na unidade da persoa» [17] .

Evidentemente atopámonos ante un misterio tan esplendoroso que a razón queda cegada ao consideralo. Sucede -e a analogía queda moi pobre- como cando alguén tenta mirar directamente ao sol e debe apartar os ollos porque non cabe resistir a tanta luz. Ante o misterio da Encarnación, non hai máis alternativa que a que sinalaba o noso Pai: ***fan falta as disposicións humildes da alma cristiá: non querer reducir a grandeza de Deus aos nosos pobres conceptos, ás***

nosas explicacións humanas, senón comprender que ese misterio, na súa escuridade, é unha luz que guía a vida dos homes [18] .

Precisamente na gruta de Belén maniféstase non só a infinita caridade de Deus ás súas criaturas, senón tamén a súa insondable humildade. Ese Neno que emite os seus primeiros vagidos, que ten frío, que está necesitado da calor de María e de José, é o Deus todopoderoso e eterno, que, sen abandonar o Ceo para vir á terra, quixo desposuírse da gloria da súa divindade: *sendo de condición divina, non considerou como presa codiciable o ser igual a Deus, senón que se anonadó a si mesmo tomando a forma de servo, feito semellante aos homes [19] .* Ante tan marabillosa realidade, enténdese que o noso Pai exclamase con frecuencia: ***por que me queres tanto, Señor?*** O paradoxo cristián -

comenta Bieito XVI- **consiste precisamente na identificación da Sabedoría divina, é dicir, o *Logos* eterno, co home Xesús de Nazaret e coa súa historia. Non hai solución a este paradoxo, se non é na palabra "Amor", que neste caso naturalmente débese escribir con "A" maiúscula, pois se trata dun Amor que supera infinitamente as dimensións humanas e históricas [20] .**

Para que quede claro que a humildade resulta imprescindible para recibir a luz da Encarnación, a Escritura cóntanos que as primeiras testemuñas do anonadamiento divino -á parte de María e de José- foron uns pobres pastores que velaban os seus rabaños nos arredores de Belén; xente chaira e pouco considerada polos demais. O Señor fixouse neles porque «o que atrae a benevolencia de Deus é sobre todo a humildade do corazón» [21] .

O mesmo Xesús, anos máis tarde, dará grazas ao seu Pai celestial: *porque ocultaches estas cousas aos sabios e prudentes e reveláchelas aos pequenos. Si, Pai, porque así che pareceu ben* [22] .

Tamén os Magos recoñeceron ao Mesías porque foron sinxelos, xenerosamente atentos ao signo divino. ***O noso Señor diríxese a todos os homes, para que veñan ao seu encontro, para que sexan santos. Non chama só aos Reis Meigos, que eran sabios e poderosos; antes enviara aos pastores de Belén, non xa unha estrela, senón un dos seus anxos (cfr. Lc 2, 9). Pero, pobres ou ricos, sabios ou menos sabios, han de fomentar na súa alma a disposición humilde que permite escoitar a voz de Deus*** [23] .

Lembro con emoción as veces que san Xosemaría puña ante os nosos

ollos a escena do nacemento do Señor. Falaba da ***cátedra de Belén***, onde Xesús Neno impártenos moitas leccións; entre outras, e especialmente, a da humildade, para que aprendamos a render o noso orgullo e a nosa soberbia, contemplando ao divino Infante. Admiraremos ademais que, ao fixarse na Virxe María para facela Nai súa, atraeulle -falando ao humano- especialmente a súa humildade, a súa bajeza: *porque puxo os ollos na humildade da súa escrava; por iso desde agora chamaranme bienaventurada todas as xeracións* [24] .

Esta disposición, que temos que pedir ao Señor, non exclúe a aspiración a lograr máis eficacia na tarefa que nos ocupa a cada un, pondo todos os medios humanos ao noso alcance para mellorar, para honrar a Deus co noso facer. Ao contrario, como expón o Santo Pai,

trátase de estudar, de profundar nos coñecementos mantendo un espírito de "pequenos", un espírito humilde e sinxelo, como o de María, a "Sede da Sabedoría". Cantas veces tivemos medo de achegarnos á cova de Belén porque estabamos preocupados de que puidese ser obstáculo para o noso espírito crítico e para a nosa "modernidade"! En cambio, nesa cova cada un de nós pode descubrir a verdade sobre Deus e a verdade sobre o home, sobre si mesmo. Nese Neno, nacido da Virxe, ambas as verdades atopáronse: o anhelo da vida eterna por parte do home enterneceu o corazón de Deus, que non se avergoñou de asumir a condición humana [25] .

Nesta batalla santa para que só Deus brille en nós, no noso traballo, no noso apostolado, acudamos á intercesión do noso Pai,

especialmente o día 9, aniversario do seu nacemento, e o 13, aniversario do seu bautismo, rogándolle que nos obteña máis luces do ceo. Non cesedes de rezar pola Igrexa e polo Papa, polos apostolados da Obra, ben unidos ás miñas intencións e conscientes de que necesitamos da oración dos nosos irmáns os cristiáns.

Grazas a deus, o labor vai crescendo en todas partes, pero temos que chegar a máis persoas, a máis ambientes, a novos lugares: Xesús reclámanolo desde as pallas de Belén, porque desexa que colaboremos con El na misión da Igrexa de levar a redención a todas as almas. Experimentei o fame de Deus de tantas e tantas persoas, tamén na miña recente viaxe a Verona -que estupendamente ben se está convosco, cos demais!-, a mediados do mes pasado, e véxoas"

nas noticias que recibo desde todas as partes do mundo.

Ao comezar o novo ano, nesta solemnidade da maternidade divina de María, e nas diferentes datas que neste mes balizan a historia da Obra, invoco -acudindo á nosa Nai- a bendición do Señor sobre cada un de vós e as vosas familias, sobre os vosos traballos e os vosos labores de apostolado. Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de xaneiro de 2013.

Notas

[1] Misal Romano, Solemnidade de Santa María Nai de Deus, Segunda lectura (*Gal* 4, 4-5).

[2] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 25-XII-1973.

[3] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 13.

[4] *Mt* 2, 11.

[5] Santo Tomás de Aquino, *Suma Teolóxica*, II-II, q. 82, a. 3 ad 2.

[6] Misal Romano, Ordinario da Misa, *Símbolo niceno-constantinopolitano* .

[7] *Mt* 1, 21.

[8] *Jn* 3, 16.

[9] San Xosemaría, Notas dunha conversación, 25-X-1973.

[10] *Jn* 1, 14.

[11] Cfr. *Hb* 4, 15.

[12] San Xosemaría, *Conversacións*, n. 26.

[13] *Lc* 1, 35.

[14] *Lc* 1, 38.

[15] San Xosemaría, *Camiño* , n. 512.

[16] *Catecismo da Igrexa católica*. n. 460. A cita provén de san Ireneo de Lyon, *Contra as herexías*, 3, 19, 1 (PG VII/1, 939).

[17] Símbolo *Quicumque* 30-36 (Denz. 76).

[18] San Xosemaría, *É Cristo que pasa* , n. 13.

[19] *Flp* 2, 6-7.

[20] Bieito XVI, Homilía nas Vésperas do 17-XII-2009.

[21] Beato Xoán Paulo II, Discurso na audiencia xeral, 6-XI-1996.

[22] *Mt* 11, 25-26.

[23] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 33.

[24] *Lc* 1, 48.

[25] Bieito XVI, Homilía nas Vésperas do 17-XII-2009.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
xaneiro-2013/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-xaneiro-2013/) (23-02-2026)